

Miroslav Pelikan



JEZERO

J E Z E R O

Nije se bilo lako odlučiti.. Naime, Marko Bilić nije posjedovao nikakva praktična znanja, te ga vještine nisu nikada privlačile. Godinama je radio u centralnoj arhivi Gradskog poduzeća, u podrumu zgrade, dijeleći niz prostorija ispunjenih različitim papirima, kako zakon nalaže, od poda do stropa, po abecedi ili datumu, s izvjesnim Krunoslavom Bukačem, s kojim bi tek izmijenio jutarnji pozdrav i pozdrav pri odlasku. Nikada nisu razgovarali, svatko na svojoj strani podruma, udaljeni nekoliko arhivskih prostorija, zapravo cijelu vječnost. Krunoslav B., viši arhivist, samac, navodno vrlo situiran, samozatajan. Marko B., viši arhivist, pomalo pjesnik, samac, bez imovine, skroman. Stjecajem okolnosti, prije dosta godina, lokalni poduzetnik I.B. imao je stanovitih problema oko dokazivanja vlasništva na nekim nekretninama, nedostajali su mu neki

dokumenti, jednostavno ih nije bilo ni u jednom arhivskom odjelu.

Sasvim slučajno, Marko B. pronašao je potrebnu dokumentaciju u odloženim kutijama u sobama pored službenih prostorija arhiva. To su bili dokumenti kako je Marko B. rekao : „koji više nisu nikome potrebni“.

Sve se lijepo poklopilo i složilo, zakonski čisto, te kako su u pitanju bile velike vrijednosti, I.B. se odlučio revanširati dobrim darom Marku B. Riječ je bila o manjoj, sačuvanoj kući za odmor, pored jezera, južno od grada, s pripadajućom zemljom. Drvena kuća bila je u slabom stanju, okružena visokom gustom travom, sve do jezera a zrak ispunjen ljutim komarcima. Oko toga se Marko B. dvoumio. Nije znao gdje pronaći novce za popravak kuće, za njezino održavanje. Upitao je neke znance, je li ih interesira takva kućica. Svi su odmahivali. Put do jezera je slab, ta zemljišta sama po sebi ne vrijede mnogo. Prije nekoliko desetaka godina tu je drvenu kuću na obali jezera podigao Ernest Klaus, kockar međunarodnog ugleda. Tu je želio živjeti pod stare dane. Neki su govorili da je

Klaus rođen tu negdje, pa ga srce vuče, no to nije potvrđeno. Klaus je imao ideju otkupiti svu zemlju oko jezera i to se uglavnom pričalo, samo za sebe, govorio je, no tragični događaj u Parizu prije tridesetak godina prekinuo je kockarev život. Poslije se ustvrdilo kako tek malo zemlje do jezera i drvena kućica pripadaju Klausu a i to je ubrzo otišlo radi namirivanja duga.

Kako je zemlja do jezera i kuća dospjela u ruke I.B., nitko nije znao, no, to nikoga nije ni zanimalo.

Naravno, u proteklim godinama u kući pored jezera nitko nije boravio, osim Klause na samom početku.

Ipak nekako, Marko B. se odlučio. Prihvatio je dar i uzeo nekoliko dana odmora. Bilo je zanimljivo kako nije bilo većih problema oko odobravanja iznenadnog odmora.

Nakon autobusa, nekoliko kilometara do jezera, polako je propješačio, uživajući u svakom pogledu. Teške šume okruživale su jezero.

S ključem i papirima o vlasništvu(jučer mu ih je osobno predao I.B. još jednom se zahvaljujući), Marko B. je oprezno prilazio kući. Doista visoka trava, kuća se teško

vidjela. Nekoliko kržljivih stabala provirivalo je iz visoke trave.

Otključao je bravu i stupio unutar. Kuću su činile dvije veće i dvije manje prostorije, nešto kao dnevni boravak, nešto valjda kao spavaća soba, kuhinja, te kupaonica sa zahodom. U kući nije bilo namještaja, prozori bez zavjesa, istina svi cijeli. Sva unutrašnjost kuće bila je prekrivena debelim slojem prašine. Odakle da počne? Odluči se najprije obići to malo zemlje do jezera.

Trava ga je ometala u kretanju no sve je brzo obišao. Stao je uz rub jezera i zagledao se u vodu. Crna, opasna.

Prohodao je oko kuće nekoliko puta, pa zapravo, ovo i nije tako loše. Primio se posla i započeo marljivo čistiti, od poda, preko zidova i prozora. Sva sreća da kuća nema tavan i podrum, pomisli Marko B. Noć ga je zatekla u žestokom ritmu posla.

Srećom je ponio vreću za spavanje. Spavao je mirno.

Idućeg dana nastavio je s poslom. Uskoro je unutrašnjost kuće pristojnije izgledala.

Morao je otići do najbližeg mjesta jer mora imati petrolejku, lopatu, kosu, trnokop, nešto

hrane. Popodne je obavio kupovinu te se vratio u kuću pored jezera.

Sutradan je izgubio cijeli dan boreći se s kosom protiv visoke trave. Bilo je mučno i teško, ali polako su se počeli uočavati rezultati njegova napora.

I idući je dan samo kosio, dok i posljednja vlat trave nije pala pod njegovom kosom. Kuća se već sasvim lijepo isticala a tek kada je ugledao kroz prozor upaljenu petrolejku kako moćno svijetli, njegovoj sreći nije bilo kraja. Košenje ga je teško iscrpilo, ni noge ni ruke nije više osjećao. Kako je legao u vreću na podu, tako je i umalo zaspao. A zaključati vrata? Ma, tko će me. Ipak je ustao, prišao vratima i umjesto da ih zaključa, otvorio ih je. Mjesečina se poigravala na površini jezera, nekoliko ptičjih glasova, pa muk. Ponovno ptice, iznova mukla tišina. Pogled mu krenu prema jezeru obasjanom srebrnom mjesečinom. Kakvi raskošni slapovi svijetlosti, vodopadi dragog kamenja uviru u jezero. Marko B. je bio opčinjen prizorom. Nikada sjajnije, nikada veličanstvenije ljepote nije u svom životu vidio. Osjećao je kako njego tijelo požudno upija tu blistavu svijetlost, moć

mjesečevih dragulja razlijevala se cijelom tijelu. Nije se mogao odvojiti od prizora. Tek kada su oblaci zakrilili Mjesec, kao da se iznenada probudio, protrljao je oči, ne vjerujući da je tako dugo stajao omamljen na vratima.

Nastavak noći nije donio željeni san. Nikako nije mogao usnuti.

Idućeg dana mora se vratiti na posao, u podrum. Krunoslav B. nevoljko ga je po običaju pozdravio, bez dizanja glave i jednog pogleda. Marko B. je promatrao svoju odurnu sobu sivih zidova, uspoređujući je s kućom pored jezera. Neusporedivo, neusporedivo, mislio je, nekako se žesteći u sebi.

Kada god mu je dopuštalo vrijeme Marko B. je odlazio u kuću pored jezera, marno koseći travu, održavajući zavidnu čistoću. A uvijek, kada se mjesečina prosipala, prepuštao se je čarobnim slapovima, upijajući ih dok mu se oči ne bi umorile. Lijegao bi sretan, ispunjen, pun zadovoljstva.

Nije znao kada ga je ta misao zaokupila, kako mora popraviti, poboljšati svoj život. To je bilo jasno kao dan. Kada ga je idućeg

jutra ,Krunoslav Bukač onako pozdravio, Marko B. ga je samo odgurnuo.

Zaprepašteni Bukač skljkao se u stolicu, razrogačenih očiju, ne mogavši doći do daha.

Naravno, već idući dan, odmah izjutra, direktor ga je pozvao na razgovor. Istina, bez svjedoka, Marko B. je direktoru rekao svašta, neki su govorili i da je nasrnuo na njega i ponosno izašao van. Sankcija nije bilo, ne zna se zašto.

Uskoro je Marko B. bio s mnogima u sukobu, od putnika u tramvaju do svojih dugogodišnjih susjeda. To je trajalo sve dok se nije sukobio i s I.B. Tjelohranitelji I.B. bili su brži a I.B. mu je cereći rekao:

-Eh, moj Marko B. Pa zar doista mislite da se zemlja i kuća daruju samo tako. Vi znate da sam ja veliki gradski investitor. Tako me je zanimala i zemlja oko jezera. No moje su me službe upozorile da tamo nešto ne štima.

-Ne štima, već ohlađen stiskom tjelohranitelja, upita MarkoB.

-Da, ne štima. Trebali smo dragovoljca. Naime, znali smo, ljudi koji su boravili oko jezera kasnije su pokazivali agresivnost ,

neki obično, a neki i iznimno opasnu. S druge strane poznato je da nema naselja blizu jezera. Pao je izbor na vas. I sada vidite, je li tako doktore Heller, nama je vaše ponašanje strašno pomoglo.

-Tako je gospodine I.B.

-Ustvrdili smo, u trenucima spuštanja slapova mjesečine na površinu jezera dolazi do određenih zračenja.

-I ja sam bio ozračen?, tiho upita Marko B.

-Da, ali to nije trajna pojava. Za koji dan bit ćete sasvim u redu. Mi ćemo jednostavno zatvoriti teren oko jezera, jezero ćemo isušiti i tek tada možemo biti mirni. Nema više zrcala. Još i ovo, Vaš direktor zna o čemu se radi, ostali ne. Uz to mi ćemo Vam platiti za Vaš napor.

Marko B. se rijetko prisjećao jezera, koga više i nema jer ga je I.B. isušio, ali zbunjuje ga i dalje nestašna igra mjesečevih zvjezdica koje s prozora promatra žedno upijajući njihovu svjetlost, a I.B. mu je rekao nedavno da je posve zdrav, rekao mu je, nije više bolestan.

Miroslav Pelikan